

NIKOLA MILJEVIĆ O LJUBANU JEDNAKU

Pokojnog Ljubana Jednaka upoznao sam 1992. godine. U to vrijeme radio sam u Veterinarskoj stanici u Glini kao šef računovodstva. Stanica se nalazila nedaleko Ljubanove kuće, preko puta čuvene glinske stočne pijace. S njim sam razgovarao u dva navrata. Bili su to dosta uopćeni, konvencionalni razgovori. Sjećam se da mi je jednom prilikom pričao o svojoj snahi Zlati, koja je bila u Glini poznati stomatolog. Hvalio ju je. Ostao mi je u uspomeni kao ugodan sugovornik i pametan čovjek.

Za Ljubana čuo sam dok sam još bio dijete. Pričalo se da je to jedini čovjek koji je preživio pokolj u glinskoj pravoslavnoj crkvi. Jednom prilikom, bio sam tada čak viših razreda osnovne škole, moj pokojni otac Ljuban

Miljević, koji je bio dobar s Jednakom, ispričao nam priču koju je koji dan ranije bio čuo od Jednaka o zločinu u crkvi koji je preživio. Otac nam nije prepričavao detalje, ali dobro se sjećam da nam je rekao kako je Jednak nakon završene priče postao uznemiren i sav se tresao, a mom ocu je kazao: “Imenjače, nisam ti ovo trebao pričati.”

S Ljubanovim sinom Stevom išao sam u gimnaziju. Znam da je poslije radio u Croatia osiguranju u Glini. Bio je oženjen Zlatom i u Oluji su izbjegli u Srbiju. Stevo je danas pokojni, a Zlata navodno i sada ima svoju zubarsku ordinaciju na Bežanijskoj Kosi u Beogradu. Nismo se nikada posebno družili.

Glina, 7. XI. 2021.

<https://doi.org/10.17234/9789533792972.42>